

[**Ministeren for handel, industri og søfart.**] udkast, men den præcisering, som fandtes nødvendig af, at den pågældende virksomheds produktion skulle kunne udnyttes i forsvarets tjeneste, har gjort, at vi af praktiske grunde var nødt til at ændre teksten. Jeg vil i denne forbindelse sige, at der er naturligvis den mulighed, at industri og håndværk går så meget over i hinanden, at der på en række områder i praksis vil vise sig mulighed for at yde lån til håndværket efter denne lov selv med den foreslåede formulering. Jeg tror ikke, det er muligt for nogen overhovedet at angive en skarp præcisering af, hvad der er industri, og hvad der er håndværk her i landet, og blot formålet bliver opfyldt, kan jeg i og for sig ikke se, at håndværksvirksomheder ikke skulle kunne komme med.

Hvad angår administrationen af den gældende lov, vil jeg gerne sige, at jeg tror, kritikken skyder over målet. Må jeg minde om, at det beløb, der har været til rådighed i det ministerium, jeg nu administrerer, er ialt 47 mill. kr. Af disse 47 mill. kr. har vi skønmæssigt regnet med, at håndværket skulle have 10 mill. kr. stillet til rådighed. Så går der yderligere et beløb på ca. 6 mill. kr. til industrihuse, til forskellige industrivirksomheder med landbrugsmæssig karakter, navnlig halmcellulosefabrikker, formentlig ca. 7 mill. kr., og til handelen formentlig 6 mill. kr. Resten, ca. 18 mill. kr. — i praksis bliver det vistnok 16 mill. kr. — skal bruges til forskellige formål, i det væsentlige til industrielle virksomheder.

Hvad angår længden af den tid, det tager at behandle sagerne, må jeg sige, at jeg tror ikke, der i ministeriet er mulighed for at fremskynde behandlingen ret meget. Den gennemsnitlige behandlingstid i øjeblikket ligger på under 3 måneder, men man må ikke glemme, at det ved disse låns ydelse er nødvendigt at foretage forskellige undersøgelser, og disse undersøgelser tager i en hel række tilfælde desværre for lang tid. Den assistance, som ministeriet i den henseende må have, må naturligvis ydes af fagfolk, og det er muligt — det vil jeg ikke bestride —, at der i visse tilfælde er gået for lang tid, inden disse udtalelser er fremkommet. Men ofte er det også ansøgerne selv, som i deres ansøgning ikke har givet de oplysninger, som skulle gives, for at vi kunne tage stilling til spørgsmålet.

Må jeg i den forbindelse minde om, at med de begrænsede beløb, der er til rådighed, må der naturligvis foretages en udvælgelse. Når man ikke har tilstrækkelige muligheder for ad denne vej at tilfredsstille de

lånebehov, som opstår, bliver der en vis prioritetsorden, og der er derfor i og for sig ikke noget at gøre ved, at der i visse tilfælde kan være berettigede ansøgninger, som, hvis beløbet blot var større, ville blive bevilget, men som under de forhold, vi nu engang må administrere loven under, ikke kan bevilges.

Med hensyn til administrationen vil jeg også gerne sige, at netop denne prioritetsorden naturligvis automatisk må medføre, at sikkerheden for pengene også spiller en vis rolle. Det er jo ikke vore egne penge, vi administrerer. Vi har pligt til i den udstrækning, det overhovedet er muligt, at sørge for, at der ved disse udlån både er en rimelig chance for, at de gør gavn, hvor de kommer hen, og også, at der er rimelig sikkerhed for, at pengene ikke er spildt.

Jeg tror ikke, det er berettiget at rette kritik mod det udvalg, der arbejder med disse ting, og jeg tror, dette udvalg har gjort et udmærket arbejde. Der er vist heller ikke i almindelighed rettet nogen kritik mod udvalgets arbejde; dermed være ikke sagt, at der ikke fra enkelte kan komme kritik, og denne kritik hører jeg naturligvis også, men det er meget sjældent, at der har været nogen berettigelse for kritikken, når sagen er blevet grundigt undersøgt.

Man har spurgt, om det var meningen nu at nedsætte et nyt udvalg til behandling af sagen. Det er det ikke. Efter min mening vil det udvalg, der har arbejdet med disse ting gennem længere tid, netop i kraft af den erfaring, der er opnået, have de bedste forudsætninger for at fortsætte arbejdet med den nye lånelov.

Under rammelovens behandling blev der rejst det spørgsmål, om det ikke ville være rimeligt at henlægge udlånsvirksomheden og eksportkreditordningen under samme udvalg, altså en slags rationalisering på udvalgsområdet. En sådan tendens ville jeg have stor sympati for, men jeg vil gerne forklare, hvorfor det ikke er muligt, og hvorfor det i hvert fald efter min mening hverken er praktisk eller ønskeligt.

Sagen er, at der gør sig helt forskellige synspunkter gældende for de to sæt administrationer. Udlånsvirksomheden skal lægge vægt på den ansøgende virksomheds forhold i al almindelighed, ikke blot på ansøgningens tidspunkt, men 10, 20 eller 25 år ud i fremtiden. Dette nødvendiggør en grundig undersøgelse af virksomhedens forhold, også af hensyn til sikkerheden, og en sådan undersøgelse må naturligvis tage en vis tid og kræve en vis speciel sagkundskab. Derimod virker eksportkreditten på en helt anden måde, nemlig dels som driftskredit ved ga-